



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: město Klatovy**, nám. Míru 62, 339 01 Klatovy, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2016, č.j. 28614/16/5000-10470-711175,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2016 č. j. 28614/16/5000-10470-711175, jímž bylo dle ust. § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád a dle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále zákon o rozpočtových pravidlech), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 1. 12. 2015 č. j.

1822212/15/2300-31471-401531, kterým byl žalobci vyměřen odvod do Státního fondu dopravní infrastruktury ve výši 578.000 Kč za porušení rozpočtové kázně u dotačních projektů „Luby – chodník podél silnice 1/27“ a „Luby chodník podél silnice 1/27 - svodidla“.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě uvedl, že nesouhlasí s posouzením porušení rozpočtové kázně žalovaného, konkrétně s tím, že měl porušit Smlouvu č. 244/2013 o poskytnutí finančních prostředků z rozpočtu Státního fondu dopravní infrastruktury na rok 2013 v rozsahu článku 7, části A, bodu 10 a zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „zákon o veřejných zakázkách“), tím, že u několika položek výkazu výměr byly použity značkové specifikace. Žalobce k tomu dále uvedl, že v zadávací dokumentaci (výkazu výměr a projektové dokumentaci) byl požadovaný předmět plnění popsán dostatečně pomocí technických podmínek, což je zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 137/2006 Sb. V několika dotčených případech byl sice tento popis doplněn o konkrétní název výrobku, ale pouze z důvodu co nejpřesnějšího popisu předmětu plnění. Tímto doplněním žalobce zamýšlel pouze vymezení požadovaného standardu, nikoliv preferenci konkrétního dodavatele. Žalobce jakožto zadavatel dále umožnil v zadávacích podmínkách i jiné technicky a kvalitativně srovnatelné řešení, jak vyplývá z bodu 2. zadávací dokumentace. Uvedení obchodních značek tedy nelze chápat jako náhradu popisu požadovaného plnění, protože předmět plnění byl dostatečně popsán i bez jejich uvedení. Značky sloužily jen jako doplněk nastavení úrovně kvality a upřesnění požadovaného standardu a tento postup nevedl ke zvýhodnění nebo vyloučení určitých dodavatelů nebo výrobků. Tento svůj názor žalobce podložil příkazem Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0581/2015/VZ-45499/2015/551/DBo ze dne 18. 12. 2015, z něhož vyplývá, že v použití odkazů na obchodní značky a názvy nespátřuje porušení zákona o veřejných zakázkách.

Žalobce je dále toho názoru, že nikoliv každé porušení povinnosti stanovené poskytovatelem dotace je zároveň porušením rozpočtové kázně. I kdyby v uvedeném případě došlo k formálnímu pochybení v rámci zadávacího řízení, neovlivnilo to nijak účel, na který byly poskytnuté finanční prostředky použity. Žalobce považuje za nadměrně tvrdé a odporující smyslu poskytování dotačních prostředků, pokud byl uložen odvod ve výši 25 % z poskytnutých prostředků (v částce 578 000 Kč) a následně penále za prodlení s odvodem uvedených financí (ve výši 423 674 Kč), což v součtu činí téměř $\frac{1}{2}$ všech poskytnutých dotačních prostředků (celková výše dotace činila 2 312 000 Kč). V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008 č. j. 9 Afs 202/2007 - 68, z kterého vyplývá, že nikoliv každé porušení příslušné povinnosti je zároveň neoprávněné použití prostředků a jako takové musí být vráceno zpět do veřejného rozpočtu. Na podporu svých názorů žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 – 45 a rozsudek ze dne 10.10. 2014 č. j. 4 As 117/2014 – 39.

Žalobce rovněž nesouhlasil s vyměřenou výší odvodu, která činí 25 % z poskytnuté dotace. Správní orgán měl při vyměřování odvodu postupovat dle judikatury Nejvyššího správního soudu, např. rozsudku sp. zn. 5 As 95/2014 či 4 As 215/2014, podle které má správce daně uložit odvod v takovém rozsahu, v jakém byla rozpočtová kázeň porušena a má

zohlednit při stanovení výše odvodu i tu část peněžních prostředků, které byly čerpány v souladu s podmínkami dotace. Správní orgány však nerozklíčovaly, jak došly ke konkrétní částce rovnající se 25 % poskytnuté dotace. V rozhodnutích není ani uvedeno, jakého objemu poskytnutých finančních prostředků se správcem daně uznané pochybení v zadávací dokumentaci týká, jaký to mělo dopad na cenu díla atd. Správní orgány nezohlednily dostatečně přiměřenost a proporcionalitu stanovené výše odvodu podle podmínek konkrétního případu.

Postup správce daně je v rozporu s principem dobré správy a neodpovídá zásadám daňového řízení. Správce daně porušil minimálně zásady uvedené v ust. § 1 odst. 2 daňového řádu, ust. § 8 odst. 2 a ust. § 9 odst. 2 a § 92 odst. 2 daňového řádu. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgán neúplně zjistil skutkový stav a nesprávně jej posoudil ve vztahu k platným právním předpisům.

Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 30. 9. 2016 nejprve stručně shrnul dosavadní průběh řízení, odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a dále uvedl následující. Smyslem a účelem ust. § 44 odst. 11 zákona o veřejných zakázkách je zabránit tomu, aby zadávací podmínky byly skrytým prostředkem diskriminace dodavatelů, a proto zakazuje, aby zadavatel při formulaci zadávací dokumentace odkazoval při konkretizaci předmětu zakázky na konkrétní obchodní firmu či výrobek. Zákon stanoví dvě výjimky, kdy zadavatel může uvést konkrétní obchodní firmu či výrobek. Jedná se o případy, kdy je to odůvodněno zvláštností předmětu veřejné zakázky nebo tehdy, není-li schopen objektivně popsat předmět veřejné zakázky s použitím obecných technických podmínek podle ust. § 45 a 46 zákona o veřejných zakázkách a k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010 č. j. 9 Afs 30/2010 – 189. V posuzovaném případě však nebyly splněny podmínky pro to, aby žalobce mohl aplikovat jednu z uvedených výjimek. Z charakteru samotné veřejné zakázky „Chodník podél silnice I/27“ nutná zvláštnost předmětu veřejné zakázky také nevyplývá, naopak, jde o zcela běžná plnění bez nutnosti jakékoli zvláštní specifikace. Snaha žalobce o co nejpřesnější popis předmětu plnění pak nutně vyústila v možnou diskriminaci některého z předmětů plnění. Motiv zadavatele je v tomto ohledu pro posouzení porušení zásady diskriminace irelevantní, neboť k porušení této zásady dochází nezávisle na tom, zda se podaří prokázat konkrétní porušení některé konkrétní zákonné povinnosti. Žalovaný dále uvedl, že žalobcovo srovnání příkazu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0581/2015/VZ-45499/2015/551/DBo ze dne 18. 12. 2015 s napadeným rozhodnutím není na místě. Jedná se totiž o dvě zcela samostatná řízení, mající svůj předmět, přičemž v případě odvodu za porušení rozpočtové kázně se ve své podstatě jedná o vrácení peněžních prostředků, na které není dle judikatury právní nárok. V případě zmiňovaného příkazu se jedná o pokutu za delikt ní jednání za porušení zákona o veřejných zakázkách.

K výši uloženého odvodu žalovaný uvedl, že v případě žalobce došlo k naplnění všech podmínek pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně, a proto musel být odvod vyměřen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015 č. j. 6 Afs 138/2015/28. Při stanovení výše odvodu správce správní orgány postupovaly v souladu s podmínkami Smlouvy č. 244/2013 o poskytnutí finančních prostředků z rozpočtu Státního fondu dopravní infrastruktury na rok 2013, se zásadou proporcionality a judikaturou. Stanovený odvod ve výši 25 % z částky použité na financování veřejné zakázky je zcela opodstatněný.

Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání, žalovaný i žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., a proto soud nenařizoval jednání ve věci samé.

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Soud žalobu **shledal nedůvodnou**.

Při posouzení věci vycházel soud především z následujících zákonných ustanovení:

Podle § 44 odst. 1 písm. b) zák. č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, porušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.

Podle § 3 zák. o rozpočtových pravidlech pro účely tohoto zákona se rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu, nebo národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovena právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušením podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.

Podle § 44 odst. 11 zák. o rozpočtových pravidlech, není-li to odůvodněno předmětem veřejné zakázky, či nemá-li sektorový zadavatel na zboží či službu, která je součástí veřejné zakázky, uzavřenou rámcovou smlouvu podle tohoto zákona, nesmí zadávací podmínky, zejména technické podmínky obsahovat požadavky nebo odkazy na obchodní

firmy, názvy nebo jména a příjmení, specifická označení zboží a služeb, které platí pro určitou osobu, popřípadě její organizační složku za příznačné, patent, patenty na vynálezy, užité vzory, průmyslové vzory, ochranné známky, nebo označení původu, pokud by to vedlo ke zvýhodnění nebo vyloučení určitých dodavatelů nebo určitých výrobků. Takový odkaz lze výjimečně připustit, není-li popis předmětu veřejné zakázky provedený postupem podle § 45 a § 46 dostatečně přesný a srozumitelný. V případě stavebních prací lze takový odkaz připustit, pouze pokud nepovede k neodůvodněnému omezení hospodářské soutěže. Zadavatel v takových případech vždy výslovně umožní pro splnění veřejné zakázky použití i jiných kvalitativně a technicky obdobných řešení.

Žalobce v žalobě tvrdil, že neporušil rozpočtovou kázeň, neboť použitá značková specifikace pouze doplňovala popis předmětu plnění v zájmu co nejpřesnějšího popisu předmětu plnění. Žalobce tím vůbec nezamýšlel preferovat konkrétního dodavatele a značky sloužily pouze jako doplněk. Žalobce toto tvrzení dovozoval ze stejného nesporného skutkového stavu, ze kterého vycházel správní orgán I. stupně v rámci daňové kontroly i žalovaný v rámci rozhodování o odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru správce daně I. stupně. Při posuzování důvodnosti tohoto žalobního tvrzení vycházel soud z obsahu správního spisu, ze kterého vyplývá, že dne 3.7.2013 byla uzavřena smlouva č. 244/2013 o poskytnutí finančních prostředků z rozpočtu Státního fondu dopravní infrastruktury na rok 2013 mezi smluvními stranami Státním fondem dopravní infrastruktury a městem Klatovy. V čl. 7 upravujícím podmínky čerpání poskytnutých finančních prostředků a části A pod bodem 10 se příjemce zavázal postupovat při přípravě a realizaci financování akce podle platných Pravidel vydaných poskytovatelem a zveřejněných na www.sfdi.cz. Příjemce byl povinen při realizaci akce, pro kterou čerpá finanční prostředky podle této smlouvy, postupovat v souladu s technicko-ekonomickými parametry akce, uvedenými ve schválené projektové dokumentaci předložené spolu se žádostí o příspěvek na základě které mu byla schválena výše příspěvku. Příjemce byl povinen předem písemně informovat poskytovatele o všech změnách při realizaci akce a poskytovatel si vyhradil právo souhlasu k těmto změnám. Jakékoliv případné vícepráce provedené mimo tyto dokumentace nebyly předmětem financování podle této smlouvy a k jejich úhradě nesměly být použity poskytnuté finanční prostředky. V případě, že příjemce tak učiní, bude se jednat o neoprávněné použití poskytnutých finančních prostředků a porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.

Podle čl. 9 bod 2 předmětné smlouvy č. 244/2013 v případě neoprávněného použití finančních prostředků ve smyslu § 3 písm. e) zák. o rozpočtových pravidlech, kterým došlo k porušení rozpočtové kázně, odvede příjemce neoprávněně čerpané nebo zadržené finanční prostředky podle toho, zda se jedná o závažné nebo méně závažné porušení rozpočtové kázně, jak je vymezeno v čl. 7 části b) odst. 3, této smlouvy, poskytovateli prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu, a to včetně penále ve smyslu § 44a odst. 8 zák. o rozpočtových pravidlech.

Z obsahu zadávací dokumentace pro akci „Luby – chodník podél silnice I/27“ a na akci „Luby – chodník podél silnice I/27 – svodidla“, vyplývá, že v položkovém soupisu prací jsou uvedeny položky obsahující názvy značek konkrétních materiálů: Dlažba BEST-Klasiko, obrubník BEST – Mono II., Obrubník BEST- Parkan, Dlažba BEST-Klasiko, Svodidlo

ocelové jednostranné JSFR/N2, Náběh svodidla jednostranný JECHR/N2, Svítidlo MC 2 – 100 W, PLASTOVO ARTECHNIC-SCHRÉDER, Stožár UZL 10-133/89 Z-uliční, Výbojka sodíková PHILIPS SON-T 100 W, PHILIPS, BEZ RP, Výzbroj stožárová SS, 6,35, BECOV H611210.

Zjištěný stav věci soud ve shodě se žalovaným hodnotil na podkladě ust. § 44 odst. 11 zák. o rozpočtových pravidlech a vycházel z jeho ustáleného výkladu. Problematika odkazování na konkrétní označení zboží a výjimky z tohoto zákazu je řešena v zákoně o veřejných zakázkách, původně v ust. § 44 odst. 9 a aktuálně v ust. § 44 odst. 11. Smyslem použité právní úpravy je zabránit tomu, aby zadávací podmínky byly skrytým nástrojem nebo prostředkem diskriminace dodavatelů, proto je stanoven zákaz, aby zadavatel při formulaci zadávací dokumentace odkazoval při konkretizaci předmětu veřejné zakázky na konkrétní obchodní firmu nebo výrobek. Na přísném přístupu k použití výjimky ze zákazu odkazování na konkrétní označení se shodovala literatura již při výkladu původního ust. § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách a zastávala názor, že *zadavatel je povinen vymezit předmět veřejné zakázky přesně, úplně a srozumitelně, nicméně za použití natolik obecného popisu předmětu veřejné zakázky a technických podmínek, aby neodkazoval na určité identifikační znaky jiných dodavatelů...* Dle ustáleného výkladu je *zadavatel povinen stanovit předmět plnění veřejné zakázky pomocí obecných specifikací (např. technické specifikace jako výkon a jeho parametry, charakter výrobku, funkce atd.), které jsou dostatečně přesné a srozumitelné všem dodavatelům. Jedině v tom případě, že nelze tímto obecným způsobem předmět plnění dostatečně specifikovat, může v zadávací dokumentaci zadavatel např. odkázat na určitý konkrétní typ výrobku nebo značky pro bližší určení standardu jakosti a dalších vlastností výrobků, ale zároveň nesmí být omezena práva těch dodavatelů, kteří ve svých nabídkách nabídnou obdobná technická řešení se srovnatelnými parametry...* Proto pouze ve výjimečných případech, kdy obecná specifikace předmětu veřejné zakázky by nebyla dostatečně přesná a srozumitelná (nezaručovala by vymezení předmětu veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídek), může zadavatel použít odkaz na konkrétní značku či výrobek...“ (Š., M., P., V., O. M., M., T. Zákon o veřejných zakázkách s komentářem. Praha: ASPI, a.s., 2006, str. 195). „...Zadavatel nesmí uvést v zadávací dokumentaci, zejména při vymezení předmětu veřejné zakázky či formulaci technických podmínek na plnění veřejné zakázky, jakákoli označení, která jsou příznačná pro určitého dodavatele. Takový odkaz je oprávněn zadavatel použít pouze, pokud je to odůvodněno předmětem veřejné zakázky a pokud by popis předmětu veřejné zakázky stanovený technickými podmínkami plnění nebyl přesný a srozumitelný. V takovém případě však musí zadavatel připustit jakékoliv obdobné řešení vyhovující jeho požadavkům na plnění předmětu veřejné zakázky...“ (J.k, R Zadávání veřejných zakázek a udělování koncesí v ČR a EU, 1. vydání, Praha: C.H.Beck, 2007, str. 250). „...Takový odkaz je předně přípustný za situace, kdy jeho použití je odůvodněno zvláštnostmi předmětu veřejné zakázky. Jde např. o případy zadání veřejné zakázky na pořízení softwarového vybavení, jež musí být kompatibilní s konkrétním operačním systémem konkrétní obchodní značky či dokonce konkrétního typu, jež je již zadavatelem používáno. Do této kategorie lze obecně zařadit ty situace, kdy se jedná o veřejnou zakázku, jejíž předmět navazuje již na existující zařízení, a kdy zajištění správného fungování stávajícího a nového zařízení předpokládá dostatečně přesnou identifikaci původního zařízení, včetně uvedení výrobce, typu apod. Druhou, v praxi zřejmě častěji využívanou výjimkou z pravidla stanoveného v § 44 odstavci 9, je možnost použití odkazů na

specifická označení v případech, kdy zadavatel není schopen objektivně popsat předmět veřejné zakázky s použitím obecných technických podmínek ve smyslu § 45 a § 46 zákona, na straně jedné neumožňujících přinejmenším přímou identifikaci konkrétního dodavatele, technologie či výrobku, na straně druhé dostatečně přesných a srozumitelných všem dodavatelům. Je-li tomu tak a zadavatel bude schopen prokázat tuto objektivní neschopnost, mohou být použita i specifická označení a odkazy na konkrétní ochranné známky či patenty atp., umožní-li zadavatel zároveň i použití jiných, kvalitativně a technicky obdobných řešení...“ (R., D., N., R. Zákon o veřejných zakázkách. Komentář. Praha: Linde Praha, a.s., 2007, str. 350).

Obdobně striktní výklad zastává i aktuální rozhodovací praxe správních soudů. „...K technické specifikaci prostřednictvím stanovení a provázání předmětu veřejné zakázky s určitým výrobcem či výrobkem, což je obecně velkým problémem zadávání veřejných zakázek, lze tedy přistoupit pouze a výhradně při splnění určitých striktně vymezených podmínek spočívajících ve zvláštnosti předmětu veřejné zakázky a v tom, že jeho popis stanovený obecnými technickými podmínkami plnění by nebyl přesný a srozumitelný. Pouze za těchto podmínek zadavatel může v zadávací dokumentaci odkázat na určitý konkrétní typ výrobku nebo značky např. pro bližší určení standardu jakosti či dalších vlastností výrobků...“ (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4.8. 2011, č.j. 62 Af 30/2010-53, dostupný na www.nssoud.cz).

V právě posuzované věci není sporu o to, že žalobce v zadávací dokumentaci ve výše prezentovaných případech u části výrobků náležející k předmětu zakázky konkrétní názvy výrobků dále specifikoval. Žalovaný se plně vypořádal s obranou žalobce, kterou použil i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a posuzoval, zda použitý odkaz na specifická označení zboží bylo možné připustit, a zda bylo možné popis předmětu veřejné zakázky provedený postupem podle § 45 a § 46 zákona o veřejných zakázkách provést dostatečně přesně a srozumitelně. Žalovaný vzal do úvahy i postoj žalobce, který v průběhu řízení tvrdil, že předmět zakázky byl u dotčených položek výrobků popsán dostatečně i bez další specifikace s uvedením obchodních značek. Podmínky pro použití výjimky ze zákazu specifikace předmětu veřejné zakázky tak podle žalobce splněny nebyly. Argumentace tohoto závěru žalovaného, na kterou pro její konzistentnost soud plně odkazuje, je obsažena v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 4 a 5.

Soud rovněž shledal, že došlo k porušení povinnosti plynoucí z ust. § 44 odst. 11 zákona o veřejných zakázkách, které sice nemělo vliv na účel použití dotačních prostředků, ale mohlo ovlivnit průběh a výsledek výběrového řízení. Ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech tím došlo k neoprávněnému použití peněžních prostředků, jejichž výdejem byla porušena povinnost stanovená v § 44 odst. 11 zákona o veřejných zakázkách. Nejednalo se přitom o pouhé formální pochybení spočívající např. v opožděné úhradě faktury dodavatele, jak bylo hodnoceno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10.10.2014, čj. 4 As 117/2014-39, ale došlo k porušení povinnosti příjemce dotace v důsledku částečně netransparentního způsobu zadání veřejné zakázky. Zadávací podmínky objektivně připouštěly rozdílný výklad ohledně požadavku na zpracování nabídky a způsobu hodnocení, což způsobilo porušení zásady transparentnosti, které mohlo mít vliv na průběh a výsledek prováděného výběrového řízení. Žalobní tvrzení v tomto rozsahu nebylo proto důvodné.

Žalobce v dalším žalobním bodu tvrdil, že výše vyměřeného odvodu je nepřiměřená a tvrdá a že správní orgány nedostatečně odůvodnily výši ukládaného odvodu. Při posuzování důvodnosti tohoto tvrzení soud vycházel z důvodů, pro které správce daně vyměřoval žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně, a který vycházel ze závěru, že správce daně je oprávněn vyměřit odvod za porušení rozpočtové kázně nejen v případech, kdy příjemce peněžních prostředků nevyužije dotaci ke stanovenému účelu, ale též v případech, kdy poruší povinnosti stanovené právním předpisem, či podmínky rozhodnutí či dohody, za kterých byly peněžní prostředky poskytnuty. Správce daně přitom zohlednil, že uvedením značkové specifikace, žalobce měl v úmyslu zajistit dodání nejvyšší kvality výrobků, že za značkovou specifikací se neskryval úmysl žalobce ovlivnit nebo jinak zvýhodnit dodavatele stavby, že porušení povinnosti nemělo vliv na naplnění účelu, na který byly peněžní prostředky poskytnuty, a zdůraznil, že zjištěné porušení povinnosti mělo minimálně vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Vzhledem k těmto skutečnostem, správce daně stanovil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 25% z částky použité na financování předmětné veřejné zakázky a odvod za porušení rozpočtové kázně činil 578.000,- Kč, což je 25% z celkové dotace 2.312.000,- Kč. Žalovaný přitom plně převzal argumentaci správce daně týkající se výše stanoveného odvodu a konstatoval, že správce daně postupoval v souladu s podmínkami uzavřené smlouvy i v souladu se zásadou proporcionality, nevybočil z rozhodovací praxe správních soudů v této oblasti. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně s jeho odůvodněním obsazeném ve zprávě o daňové kontrole tvoří s rozhodnutím žalovaného jeden celek, vyhodnotil soud jako dostatečné použité argumenty vedoucí k vyměření odvodu nikoliv ve výši 100% přijatých peněžních prostředků, ale ve výši 25% z částky použité na financování předmětné veřejné zakázky, za postačující a zakládající přezkoumatelný podklad pro odůvodnění finálního správního uvážení o konečné výši vyměřeného odvodu. Správní orgány uvedly ve skutkové rovině konkrétní skutečnosti, ze kterých dovozovaly právní závěry o naplnění účelu dotace a o rozsahu a intenzitě porušení zákonné povinnosti příjemcem dotace, k čemuž cestou správního uvážení stanovily odvod dotačních prostředků ve výši 25% z jejich celkové výše. Žalobní tvrzení v tomto rozsahu nebylo proto rovněž důvodné.

Soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

V. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. října 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.